

Sygn. akt II UK 250/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku H. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z wniosku H. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. o emeryturę, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 19 kwietnia 2016 r. (pkt I) oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt II).

Sąd Apelacyjny podzielił argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne, uznając, że w okresach zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w Ś. od dnia 6 grudnia 1978 r. do dnia 21 września 1980 r. oraz od dnia 13 stycznia 1982 r. do dnia 16 stycznia 1989 r., nie

wykonywał on stale i w pełnym zakresie pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A dział II „w energetyce (prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz montażu remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych)”, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej rozporządzenie). Sąd stwierdził także, że ewentualne doliczenie do okresów pracy w szczególnych warunkach, pracy świadczonej przez wnioskodawcę w okresie od dnia 22 września 1980 r. do dnia 11 stycznia 1982 r. (a więc przez 1 rok 3 miesiące i 20 dni) w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych o masie całkowitej powyżej 3,5 tony (wykaz A, Dział VIII, poz. 3) oraz pracy na stanowisku elektromontera (od dnia 1 października 1986 r. do dnia 16 stycznia 1989 r.), nie jest wystarczające do uznania, że spełnił on ustawowy warunek 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm. dalej ustawa emerytalna) w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia, polegające na błędnym przyjęciu, że „faktyczna praca H. G. jako elektromontera linii napowietrznych średnich i niskich napięć przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych (...) nie odpowiadała swoim rodzajem i charakterem stanowiskom wymienionym w dziale II wykazu A stanowiącego załącznik do wskazanego rozporządzenia, (...)”.

W oparciu o te zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem „odmawiając skarżącemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, Sądy obu instancji oparły się na ustaleniu, że praca H. G. (...) nie była pracą elektromontera linii napowietrznych średnich i niskich napięć przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń

elektroenergetycznych”, odwołując się w tym zakresie „do wymienienia takiego właśnie stanowiska w zarządzeniu nr 55 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (...). Jednak poza takim werbalnym stwierdzeniem (...) Sąd Apelacyjny oparł swoje orzeczenie jedynie (...) na nazwie stanowiska pracy skarżącego”. Ponadto pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że „w orzecznictwie sądów są artykułowane takie poglądy, że okres zatrudnienia w charakterze stażysty, czy pomocnika w danym zawodzie może być zaliczony do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, (...), gdy w tym okresie wykonywał faktycznie prace wymienione jako właśnie takie prace, patrz: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2006 r., I UK 59/06”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o oddalenie skargi kasacyjnej wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Tymczasem pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w istocie próbuje zakwestionować ocenę Sądu drugiej instancji, co do charakteru prac wnioskodawcy w kwestionowanych okresach. Kwestie dotyczące charakteru pracy zostały już w judykaturze Sądu Najwyższego rozstrzygnięte. W wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09 (LEX nr 518067), wykaz A działu II załącznika do rozporządzenia, odnosi się do prac szkodliwych w energetyce, a nie do wszystkich robót i eksploatacji urządzeń elektrycznych. Zgodnie z wykazem A działu II załącznika do rozporządzenia, prace w szczególnych warunkach w energetyce to - „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”. Uprawnione jest stwierdzenie, że energetyka to gałąź przemysłu zajmująca się wytwarzaniem (przetwarzaniem) energii elektrycznej oraz ciepłej i dostarczaniem jej odbiorcom. Nie jest zatem uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w „energetyce” wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych, gdyż tak szeroko rozumiane rodzaje prac czyniłyby bezprzedmiotowymi granice pojęcia „energetyka” z działu II i przenosiłoby wcześniejsze uprawnienia emerytalne na różnorakie roboty elektryczne nienależące do „energetyki”. Wynikające z wykazu A załącznika do rozporządzenia przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji, jako pracy w szczególnych warunkach w

rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając wnioskodawcy kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.

r.g.